

"Kom aan, laat Ons nedervaren".

Genesis 11:7a

Vroeg advent.

De ontkomenen van de zondvloed hebben een plaats gevonden waar zij willen wonen en werken. 't Is de vlakte van Sinear.

Daar vermenigvuldigen zij zich naar het Woord van God: Weest vruchtbaar.

'k Heb aan dit volk, dat Mij vergat,
Een lange tijd verdriet gehad.

Inplaats van te luisteren naar de opdracht:

"Vervult de aarde", klitten de mensen aan elkaar als bijen in de korf.

Samen zijn ze tot grote prestaties bereid. Eendracht maakt macht. Ze begrijpen elkaar door de eenheid van taal.

Taal..Woord..een zegen en gave van God. De wortels van de taal liggen in het paradijs. In de taal gaf God de mogelijkheid tot waarachtige communicatie tussen God en mensen.

Echter, de grote tegenstander van God, maakt zich meester van de taal. Het gedichtsel van 's mensen hart is alleenlijk boos van zijn jeugd aan. Daarom kan de taal een vloek zijn.

Woorden worden gebruikt om zich te verbergen.

Woorden worden gebruikt om zich te openbaren.

Woorden werken als messen, wapens tegen God en de naaste.

Het bederf van het beste wordt het slechtste.

Paradijstaal is geworden tot taal van de opstand. Ons boze beginsel openbaart zich als de woorden, het voertuig van onze gedachten, naar buiten stromen.

Weg, wacht voor onze lippen! Doe open de deuren van mijn mond!

Er wordt vergaderd in de vlakte van Sinear.

Opperbest is de stemming. Initiatief genoeg.

Daar klinkt de machtige stem van Nimrod: Kom

aan, mannen!

Kom aan...de woorden worden overgenomen en gaan van mond tot mond. KOM AAN! Er is klei om stenen te bakken. Er is pek om te lijmen. Alles hebben we voorhanden: Mankracht, intellect, klei en specy.

KOM AAN...als een machtige golfbeweging dreunen de woorden door de vlakte. KOM AAN. We bouwen een stad en een toren. Een hoge toren. Een toren van verlossing. Een toren die tot in de hemel reikt.

Een centrum. Centralisatie. Eenheid. Macht. Veiligheid. Rust. Toppunt.

Zo moet dit eerste bolwerk na de grote vloed, uitgroeien tot grote hoogte. Het moet groeien tot een vereniging van mensen met als machtig samenbindsel: Eén spraak. Eén woord. Eén naam. De Staat aller Staten.

Zie hier, de mens, die altoos wederkeert,
Wanneer een tijdperk, dat ten einde spoedt,
Nog eenmaal al zijn grootheid tezamen vat.

Dan is er één, die het volle gewicht

Van zulk een periode opneemt

Om het daarna weg te werpen

In de afgrond van zijn hart.

De anderen hebben hun gewóne lief en leed,

Maar hij voelt alleen nog maar

Des levens totaal-gewicht,

Alsmede de begeerte

Om alles, alles te omvatten als één enkel ding...

God alleen staat ver boven dit willen:

En schenkt hem met verheven haat

Zijn liefde, wijl hij dit onbegonnen werk

Nochtans beginnen dorst.

Rilke.

En heeft Horatius niet geroepen van de keizer:

Wanneer de lente gelijk uw gelaat

stralen gaat over het volk,

alsdan spelt genade óp genade de voorbijgaande
dag

en de zon schijnt schoner dan te voren.

Heeft de geest van Kaïn bezit genomen van alle harten? Slangenzaad en vrouwenzaad spreken hetzelfde woord. Waar voert deze gemeenschap heen? Ik denk aan de beschrijving door van Aerde van Kaïns stad:

Bouwt dan aan de stad Henokiah.

Bouwt dan aan de toekomst van de mensenkinderen.

Abaddon (verwoester-duivel) woont in Henokiah.

En hij bouwt aan haar verderf.

De bloemen springen op uit het groen, en doen het lachen met haar pracht.

De os zet zijn dubbele hoef scherp en drukt zijn brede borst in het gareel; zijn grove schonken, zijn harde spieren, zijn ganse gewicht zet zich af van de hoef die scherp staat en hij trekt de ploeg.

De ploeg scheurt de aarde in diepe voren.

Dan komt de zaaier en hij zaait.

En de zon schijnt en brandt.

De vogels zingen.

Door sloten en greppels stroomt het water, dat de velden verfrist. En er wordt geoogst als de dagen zijn omgegaan.

De mannen gaan tot hun vrouwen en als de dagen zijn omgegaan, is er een nieuwe mens geboren.

Het kind wordt gezoogd aan de borst van zijn moeder.

En groeit op en wordt groter.

Altijd eender en immer verscheiden gaan de dagen.

Henokiah groeit.

En de kinderen der mensen vermenigvuldigen zich.

Bouwt dan aan de grote stad Henokiah en stapelt stenen en voegt ze met leem.

Bouwt dan aan de toekomst der mensenkinderen.

Abaddon woont in Henokiah.

En hij bouwt aan haar verderf.....

Woorden en daden van mensenkinderen stormen als woedende golven tegen het WOORD van God aan.

Het WOORD van God zal vlees worden.

Het WOORD van God zal de sterke toren zijn.

Het Woord van God zal de STAD Gods zijn.

Het Woord van God zal de NAAM zijn.

Nu willen de woorden van mensen vlees worden:
Laat ons een naam voor ons maken, opdat wij
niet over de ganse aarde verstrooid worden. Zo
wordt de aanval ingezet tegen het bouwplan van
God: IK ZAL!

Ik weet, hoe 't vast gebouw van Zijne gunstbe-
wijken,
Naar Zijn gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rij-
zen.

Niet opnieuw zal God de aarde onder het water
bedelven. Hij blijft bij Zijn Woord, dat in den
Beginne was!

Toen kwam de Heere neder om de stad en de toren
te bezien die de kinderen der mensen bouwden.
En Zijn gedachten waren hoger dan de gedachten
van de mensenkinderen. Hij beraadslaagde een
raad, en zeide: Dit is het, dat zij beginnen te
maken, maar nu, zou hun niet afgesneden worden,
al wat zij bedacht hebben te maken?

KOM AAN, laat ONS nedervaren! Vader, Zoon en
Heilige Geest gaan nedervaren.

"Kom aan", verbijsterende woorden van mensen die
willen opklimmen.

"Kom aan", woorden van genade en ontferming van
God, Die nederdaalde.

Vader houdt gericht in genade. Hij verdelgt hen
niet om hun boze streven. Hij veroordeelt hun
hoogmoedige woorden en werken.

Vader is in gezelschap van het eeuwige WOORD.
Hij leidt dat WOORD, door een vroeg advent, in
de wereld der mensenkinderen.

Dát WOORD zal de STAD en de TOREN en de NAAM
zijn voor verstooide zwervers. Er zal zijn:

"De OPGANG uit de hoogte".

Dát WOORD zal zich baanbreken door alle leugen-
woorden heen.

Er is onuitsprekelijke genade in dit: "Kom aan,
laat ons nedervaren".

O, mijn HEERE en mijn God! Geprezen zij Uw Naam!
Uw gedachten zijn hoger en anders dan onze ge-
dachten. Uw wegen zijn Hoger dan onze wegen.

U zij de dank!

Onze gedachten brachten en brengen ons de verwarring en de dood. Uw gedachten openbaren ons het leven en de onverderfelijkheid.

Spraakverwarring, door U gewild en door Uw Geest bewerkt, is daad van grondeloze erbarming. Hier wordt ruimte geschapen voor het eeuwige Woord. Alle torens worden verlaten ruïnes. Alle steden worden tot as. Alle namen vergaan. Eén Naam is onze hope. Eén grond heeft Christus kerk.

Babel: Verwarring?? Poort Gods?? Ja, in deze verwarring is iets van de poort Gods. Hij treedt naar binnen!

Het bouwen zit ons in het bloed. Centralisatie.. Verenigde Naties.. Computertijdperk.. Eeuw van de informatie.. Mens der zonde.. Anti.Christ, de god op de toren.

Die in de hemel woont, lijkt te zwijgen. Hij laat de oogst groeien en rijpen. Maar het Woord gaat door. Nog vaart het neder in verwarring en genade.

Nog trekt het verwarde schepselen tot de Toren der Verlossingen.

Niets kan Zijn hoog besluit ooit keren. Hij is gekomen. Hij is ook de Komende.

Komt, verwondert u hier mensen!

Komt, en wordt sprakeloos vanwege Zijn spreken. Het Woord is ondanks alles vleesgeworden.

Staat u bij de ruïnes van stad en toren? Geen nood! Hij heeft gedacht aan Zijn genade.

't Pinksterfeest is begonnen en duurt nog voort. Daar werd de verwarring doorbroken. Woorden werden één in het Heil, dat God deed verkondigen. Dit is ook belofte. Straks zullen gezaligden met één spraak en één stem, Hem de lof, eer en aanbidding toebrengen.

O Stad, met de geopende poorten!

O, Toren van verlossingen!

Berg ons in Uw schoot, als alle torens en steden gaan vallen. Zo reizen we dan verder door Babel uit Babel. Door verwarring en ontluistering heen.

De Stad..het Heiligdom, nadert ons!

Guldene Sionsstad,
lichtende hemelstad,
pracht ongeschonden,
die harten neigen doet
en voor wie zwijgen moet
èn hart èn monden.

Enige Vaderstad,
mystieke hemelstad,
rijzend daarboven,
nu eens in u verblijd,
dan weer mijn ziele schreit.
hijgt naar Uw hoven.

D.C.O.

oo00oo